

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

Och of nu mijne woorden toch opgeschreven wierden! Och of zij in een boek ook wierden ingeteekend! Dat zij met eene ijzeren griffie en lood voor eeuwig in eene rots gehouwen wierden! Want ik weet, mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen.

Job 19 : 23—26.

No. 23.

1 December 1903.

8ste Jaargang.

„IK WEET DAT MIJN VERLOSSER LEEFT.”

Redevoering, gehouden in de Salt Lake-Conferentie in den Tabernakel te Salt Lake City, den 16 Maart 1902, door President JOSEPH F. SMITH.

(Vertaald door G. C. BERNARDS.)

Mijne geliefde broeders en zusters, terwijl ik luisterde naar het zingen van het laatste lied, gingen mijne gedachten terug naar eene openbaring, vervat in het Boek der Leer en Verbonden, en ik gevoel mij gedrongen om een gedeelte daarvan te lezen en dan eenige opmerkingen daaromtrent te maken, indien ik geleid word zulks te doen. Deze openbaring werd door den Profeet Joseph Smith gegeven te Kirtland, in Mei 1833:

„Voorwaar alzoo zegt de Heere, het zal geschieden dat elke ziel welke zijne zonden verzaakt en tot mij komt, en mijnen naam aanroept en mijne stem gehoorzaamt en mijne geboden onderhoudt, mijn aangezicht zien zal en weten dat Ik ben.”

Gij zult u herinneren dat het lied, hetwelk door het koor gezongen werd, aldus begint:

Ik weet dat mijn Verlosser leeft,
Dit is het wat mij troost hier geeft,
Hij leeft die voor mij stierf.
Hij leeft, hij leeft,
Ik weet dat mijn Verlosser leeft.

Het kwam mij voor dat ons, als het volk van God, in de woorden welke ik juist van de openbaring gelezen heb, eene sleutel gegeven is, waardoor wij kunnen weten, hoe de kennis te verkrijgen,

waarvan gesproken wordt door den dichter van dit lied: „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft”. De voorwaarden zijn vastgesteld, door welke wij ons van deze kennis mogen verzekeren. Buitendien dat niet alleen elke ziel welke deze voorwaarden naleeft, zal weten dat Hij betaalt, maar hij zal eveneens weten:

„*Dat Ik ben het ware licht, hetwelk verlicht een' iegelijk mensch komende in de wereld;*

„*En dat Ik in den Vader ben, en de Vader in mij, en de Vader en Ik zijn één.*”

Dit spreekt niet van het grootere licht, hetwelk speciaal geschonken is aan degenen die wedergeboren zijn, want niet een iegelijk die in de wereld komt is wedergeboren en gerechtigd om het grootere licht te ontvangen door de gave des Heiligen Geestes. Het zal misschien goed wezen dat ik eenige opmerkingen maak met betrekking tot deze onderscheiding tusschen het licht van Christus dat een iegelijk die in de wereld komt, verlicht, en het licht, hetwelk komt na de bekeering en den doop tot vergeving der zonden.

Het is door de macht van God dat alle dingen zijn gemaakt, die gemaakt zijn. Het is door de macht van Christus dat alle dingen worden geregeerd en in orde gehouden, die in het heeal geregeerd en in orde gehouden worden. Het is de macht welke voortkomt van de tegenwoordigheid van den Zoon Gods, door al de werken Zijner handen heen, die licht geeft, geestkracht, verstand, kennis en een graad van intelligentie aan al de kinderen der menschen, nauwkeurig in overeenstemming met de woorden in het Boek Job: „*Er is een geest in den mensch, en de inspiratie van den Almachtige geeft hem verstand.*” Het is deze inspiratie van God, handelende door al Zijne schepselen heen, die de menschen kinderen verlicht; en het is niets meer of minder dan de Geest van Christus die de gedachten verlicht, die het verstand verlevendigt, en die de menschen kinderen aanspoort om te doen wat goed is en te schuwen wat kwaad is; welke het geweten van den mensch bezielt en hem het inzicht geeft om te oordeelen tusschen goed en kwaad, licht en duisternis, recht en onrecht. Wij zijn deze wetenschap, welke wij bezitten, aan God verschuldigd. Het is door den geest, dewelke verlicht een iegelijk mensch komende in de wereld, dat onze gedachten verlevendigd worden en onze geesten verlicht met verstand en intelligentie. En alle menschen zijn hiertoe gerechtigd. Het is niet alleen voor de gehoorzamen weggelegd, maar wordt gegeven aan alle menschen kinderen die ter wereld komen.

GAVE DES HEILIGEN GEESTES.

Maar de gave des Heiligen Geestes welke getuigt van den Vader en den Zoon, welke van de dingen des Vaders neemt en ze toont aan de menschen, welke getuigt van Jezus Christus en van den eeuwig levenden God, den Vader van Jezus Christus, en welke getuigenis geeft van de waarheid — deze geest, deze intel-

ligentie, wordt niet aan alle menschen gegeven, tenzij zij zich bekeeren van hunne zonden en in een staat van waardigheid voor den Heere komen. Dan ontvangen zij hem door de oplegging der handen van diegenen welke van God geautoriseerd zijn om Zijne zegeningen te schenken op de hoofden der menschenkinderen. De Geest waarvan gesproken wordt in datgene hetwelk ik gelezen heb is die Geest, welke niet zal ophouden met de menschenkinderen te strijden totdat zij gebracht zijn tot het bezit van het grootere licht en intelligentie. Alhoewel een mensch op allerlei wijzen zonden en godslastering moge bedrijven, indien hij niet de getuigenis van den Heiligen Geest ontvangen heeft, zij zullen hem vergeven worden door bekeering zijner zonden, zich vernederende voor den Heere en in oprechtheid gehoorzaamheid betoonende aan de geboden van God. Zooals het hier gezegd wordt: „*Elke ziel welke zijne zonden verzaakt en tot mij komt, en mijnen naam aanroept, en mijne stem gehoorzaamt en mijne geboden onderhoudt, zal mijn aangezicht zien en weten dat ik ben.*” Hij zal vergiffenis verkrijgen, en van het grootere licht ontvangen; hij zal in een plechtig verbond met God treden, in eene overeenkomst met den Almachtige, door den Eeniggeboren Zoon, waardoor hij een zoon van God wordt, en erfgenaam van God, en mede-erfgenaam met Jezus Christus. Alsdan zal, indien hij tegen het licht en de kennis, door hem ontvangen, zal zondigen, het licht dat in hem was, duisternis worden, en o, hoe groot zal die duisternis wezen! Alsdan en niet eerder zal deze Geest van Christus die verlicht een iegelijk mensch komende in de wereld, ophouden met hem te strijden, en hij zal aan zijn eigen verderf overgelaten worden.

Dit is overeenkomstig de leer van Christus zooals die is geopenbaard in het Nieuwe Testament; het is overeenkomstig het woord van God zooals het is geopenbaard geworden in de laatste dagen door den Profeet Joseph Smith. God zal niemand verdoemen tot volkomen verwoesting, noch zal iemand onherstelbaar in de hel nedergestooten worden, voordat hij gebracht is geworden tot het bezit van het grootere licht dat komt door bekeering en gehoorzaamheid aan de wetten en geboden van God; maar indien hij, nadat hij licht en kennis ontvangen heeft, zal zondigen tegen dat licht en zich niet wil bekeeren, alsdan wordt hij inderdaad een verloren ziel, een zoon des verderfs!

Dikwijls wordt de vraag gedaan: Is er eenig verschil tusschen den Geest des Heeren en den Heiligen Geest? De uitdrukkingen worden herhaaldelijk synoniem gebruikt. Wij zeggen dikwijls den Geest van God wanneer wij den Heiligen Geest bedoelen; insgelijks zeggen wij den Heiligen Geest wanneer wij den Geest van God bedoelen. De Heilige Geest is een personage in de Godheid, en is niet datgene hetwelk verlicht een iegelijk mensch die in de wereld komt. Het is de Geest van God welke door Christus voortkomt tot de wereld, die verlicht een iegelijk mensch die in de wereld komt, en die met de menschenkinderen strijdt, en die zal voortgaan met de menschenkinderen te strijden, totdat hij hen brengt

tot eene kennis der waarheid en tot het bezit van het grootere licht en getuigenis van den Heiligen Geest. Indien hij echter dat grootere licht ontvangt, en dan tegen hetzelfde zondigt, dan zal de Geest van God ophouden met hem te strijden, en de Heilige Geest zal hem geheel en al verlaten. Dan zal hij de waarheid vervolgen; dan zal hij het bloed van den onschuldige zoeken; dan zal hij niet aarzelen bij het bedrijven van eene misdaad, welke ook, behalve voor zooverre als hij de straffen der wet, tengevolge der misdaad, voor zichzelf vreest.

JEZUS DE VADER VAN DEZE WERELD.

Ik zal een weinig verder lezen:

„En dat Ik in den Vader ben, en de Vader in mij, en de Vader en Ik zijn één.”

Ik veronderstel niet dat een verstandig persoon deze woorden zal uitleggen te beteekenen dat Jezus en Zijn Vader zijn één persoon, maar louter dat zij één zijn in kennis, in waarheid, in wijsheid, in verstand en in voornemen, evenals de Heere Jezus zelf Zijne discipelen aanmaande om met Hem één te zijn, en in Hem, opdat Hij in hen mocht zijn. Het is in dezen zin dat ik deze manier van uitdrukking versta, en niet zooals het door sommige menschen uitgelegd wordt, dat Christus en Zijn Vader één persoon zijn. Ik verklaar U, dat zij niet één persoon zijn, maar twee personen, twee lichamen afgescheiden en afzonderlijk en zoo onderscheiden, als een vader en zoon onder het bereik mijner stem. Toch is Jezus de Vader van deze wereld, omdat het door hem was dat de wereld gemaakt werd. Hij zegt:

DE GETUIGENIS VAN JOHANNES.

„En de Vader en Ik zijn één:

„De Vader omdat Hij Mij van Zijne volheid gaf, en de Zoon omdat Ik in de wereld was en vleesch Mijn tabernakel maakte, en woonde onder de zonen der menschen.

„Ik was in de wereld en ontving van Mijnen Vader, en Zijne werken waren duidelijk openbaar;

„En Johannes zag en gaf getuigenis van de volheid mijner heerlijkheid; en de volheid van Johannes' getuigenis moet hierna geopenbaard worden:

„En hij gaf getuigenis, zeggende: Ik zag Zijne heerlijkheid dat Hij was in den beginne eer de wereld was.

„Daarom was in den beginne het Woord, want Hij was het Woord, de boodschapper van zaligheid,

„Het licht en de Verlosser der wereld; de Geest der waarheid, welke in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem gemaakt was, en in Hem was het leven der menschen en het licht der menschen.

„De werelden werden door Hem gemaakt: de menschen werden door Hem gemaakt: alle dingen werden door Hem gemaakt

„En ik, Johannes, geef getuigenis dat ik Zijne heerlijkheid aanschouwde, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader,

vol van genade en waarheid, den Geest der waarheid, welke in het vleesch kwam en woonde, en onder ons woonde.

„En ik, Johannes, zag dat Hij aanvankelijk niet de volheid ontving, maar genade voor genade ontving;

„En Hij ontving niet van de volheid aanvankelijk, maar ging voort van genade tot genade, totdat hij eene volheid ontving;

„En aldus werd Hij de Zoon van God genoemd, omdat hij aanvankelijk niet de volheid ontving.”

HEERLIJKE MOGELIJKHEDEN VOOR DEN MENSCH.

Welk een heerlijke gedachte bezielt het harte wanneer wij lezen dat zelfs Christus zelf aanvankelijk niet volmaakt was; Hij ontving geene volheid aanvankelijk, maar Hij ontving genade voor genade, en Hij ging voort meer en meer te ontvangen totdat hij eene volheid ontving. Zal dit niet zoo zijn met de menschenkinderen? Is iemand volmaakt? Heeft iemand in eens eene volheid ontvangen? Hebben wij een punt bereikt, waarin wij de volheid van God, van Zijne heerlijkheid en Zijne intelligentie, kunnen ontvangen? Neen; en toch als Jezus, de Zoon van God, en de Vader van de hemelen en de aarde waarop wij wonen, aanvankelijk geene volheid ontving, maar toenam in geloof, kennis, verstand en genade totdat Hij eene volheid ontving, is het dan niet mogelijk voor alle menschen die van vrouwen geboren zijn, om weinig bij weinig te ontvangen, regel op regel, voorschrift op voorschrift, totdat zij eene volheid zullen ontvangen, zooals Hij eene volheid heeft ontvangen, en met Hem verhoogd te worden in de tegenwoordigheid des Vaders?

De openbaring zegt verder:

„En ik, Johannes, geef getuigenis, en ziet, de hemelen werden geopend, en de Heilige Geest daalde op Hem neder in de gedaante eener duif, en bleef op Hem, en er kwam eene stem uit den hemel, zeggende: Deze is mijn geliefde Zoon.”

Deze stem uit den hemel kwam van God, den Vader van onzen Heer en Zaligmaker Jezus Christus.

„En ik, Johannes, geef getuigenis dat Hij eene volheid van de heerlijkheid des Vaders ontving;

„En hij ontving alle macht, beide in hemel en op aarde, en de heerlijkheid van den Vader was met Hem, want Hij woonde in Hem.

„En het zal geschieden, dat gij, indien gij getrouw zijt, de volheid der getuigenis van Johannes zult ontvangen.

„Ik geef deze gezegden aan U, opdat gij moogt verstaan en weten hoe te aanbidden, en weten wat gij aanbidt, opdat gij tot den Vader moogt komen in Mijnen naam, en in den behoorlijken tijd van Zijne volheid ontvangen,

„Want indien gij Mijne geboden onderhoudt zult gij van Zijne volheid ontvangen, en verheerlijkt worden in Mij, gelijk Ik in den Vader verheerlijkt ben; daarom zeg Ik tot u, gij zult genade voor genade ontvangen.

„En nu voorwaar zeg Ik tot u, Ik was in den beginne met den Vader, en ben de eerstgeborene;

En al degenen die door Mij gewonnen zijn, zijn deelgenoten van dezelfde heerlijkheid, en zijn de kerk van den eerstgeborene.

„Gij waart ook in den beginne met den Vader; dat hetwelk Geest is, de Geest der waarheid,

„En waarheid is kennis der dingen zooals zij zijn, en zooals zij waren, en zooals zij staan te komen;

„En wat ook meer of minder is dan dit, is de geest van dien booze die een leugenaar was van den beginne.

„De Geest der waarheid is van God. Ik bin de Geest der Waarheid, en Johannes gaf getuigenis van mij, zeggende: Hij ontvangt eene volheid der waarheid, ja, van alle waarheid,

„En geen mensch ontvangt eene volheid, tenzij hij Zijne geboden onderhoudt.

„Hij die Zijne geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in waarheid verheerlijkt is en alle dingen weet.

„De mensch was ook in den beginne bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, noch kan het geschapen of gemaakt worden.

„Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer, waarin God haar geplaatst heeft, om voor zichzelf te handelen, gelijk eveneens alle intelligentie, anders is er geen bestaan.

„Ziet, hier is de vrije wil van den mensch, en hier is de verdoemenis van den mensch, omreden datgene wat van den beginne was, hen duidelijk openbaar wordt, en zij ontvangen het licht niet.

„En elk mensch wiens geest het licht niet ontvangt is onder verdoemenis.

„Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onafscheidelijk verbonden, ontvangt eene volheid van vreugde;

„En wanneer zij gescheiden zijn; kan de mensch geene volheid van vreugde ontvangen.”

DE MENSCH KAN CHRISTUS GELIJK WORDEN.

Met andere woorden, de geest zonder het lichaam is niet volmaakt, en het lichaam zonder den geest is dood. De mensch was in den beginne verordineerd om Jezus Christus gelijk te worden, om aan Zijne beeldtenis gelijkvormig te worden. Zooals Jezus uit de vrouw geboren was, leefde en opgroeide tot mannelijkheid, ter dood gebracht werd en verrees van den dood tot onsterfelijkheid en eeuwig leven, zoo werd het in den beginne besloten dat de mensch zoude zijn, en zal zijn, door de verzoening van Jezus, in spijt van zichzelf, verreezen van den dood. De dood kwam op ons zonder de uitoefening van onzen vrijen wil; wij hadden er geen deel in

dat hij oorspronkelijk op ons gebracht werd; hij kwam wegens de overtreding van onze eerste ouders. Daarom zal de mensch, die geen deel had in het brengen van den dood op zichzelf, geen deel hebben in het brengen van leven aan zichzelf; want gelijk hij sterft tengevolge van de zonde van Adam, zoo zal hij wederom leven, of hij wil of niet, door de rechtvaardigheid van Jezus Christus en de kracht Zijner opstanding. *(Wordt vervolgd.)*

Eene Reis door de Arnheemsche Conferentie.

Door Ouderling IEMKE KOOLJMAN.

Den 17den November verlieten president Willard T. Cannon en de schrijver dezes Rotterdam, met het voornemen eene reis door de Arnheemsche Conferentie te maken. Ons uitgangspunt was het plaatsje Ede, alwaar wij president Gerard J. S. Abels aantreffen.

Na een bezoek aan eene te Ede wonende zuster, gingen wij naar Wageningen. In deze plaats is eenigen tijd geleden zendingswerk aangevangen, tengevolge waarvan nu verschillende gezinnen in ernstig onderzoek zijn. Iedere week vertoeven hier gedurende enkele dagen een paar onzer zendelingen.

Wij gingen den volgenden dag over Arnhem naar Nijmegen. Onderweg werd in Elst even uitgestapt en eene aldaar wonende familie van heiligen bezocht.

In Nijmegen woont broeder Van Drimmelen met zijn gezin, en dank zij hunne vriendelijke tusschenkomst, kunnen de Ouderlingen thans die plaats geregeld bezoeken. Reeds zijn er enkele ernstige onderzoekers, en het wordt gehoopt dat daar eerlang eene vertakking zal geopend worden. Ten huize van gemelde familie, alwaar ook een andere broeder, die zich onlangs in deze stad heeft gevestigd, aanwezig was, werd eene huiselijke vergadering gehouden, waarin het Heilige Avondmaal bediend werd.

Het grootste gedeelte van Nijmegen's ingezetenen behoort tot de Katholieke Kerk. De Protestanten die er wonen zijn zeer verdeeld.

Ofschoon de herfstwinden het geboomte grootendeels van zijn bladertooi beroofden, genoten wij toch nog van de schoone natuur in en om de stad. De vergezichten alhier zijn eenig. Van ganscher harte stemden we in met deze woorden, in den Valkenhof op een der hekken aangebracht: *Quem dobis haec possit qui clare cuncta locum?* dat is:

Weet gij mij een plaats te noemen,
Die op zooveel schoons kan roemen?

Donderdagmorgen vertrokken we naar Arnhem. Het was een prachtige Novemberdag, een dier dagen waarop de zon nog zoo heerlijk kan schijnen, zonder dat hare warmte drukkend wordt, als in de verzengende zomerdagen.

Na een paar uren oponthoud in Gelderland's hoofdstad werd

de tocht voortgezet. Ditmaal spoorden wij naar Winterswijk. Na eene wandeling van anderhalf uur werd de Duitsche grens bereikt. Broeder Havinga, die hier met zijne echtgenootte woont is kommies-ontvanger. Aan de andere zijde van de grens wonen de Duitsche douanen en marechaussees. Op Nederlandsch grondgebied wonen de naaste bureu twintig minuten ver. Het land is hier meeren-deels nog onontgonnen.

In den ochtend van den volgenden dag werd de reis verder voortgezet. Over Neede, Boekelo en Hengelo kwamen wij in Almelo. Om tegen den avond nog in Zwolle te kunnen wezen, konden de in Almelo wonende heiligen slechts een vluchtig bezoek ontvangen. Des nachts had het gevoren. Het weer was in den morgen prachtig, maar in den namiddag kwam er verandering. 't Begon te regenen en de wind stak hevig op.

Te Zwolle woont één gezin van heiligen. Vroeger kon men er meerdere gezinnen vinden, maar die zijn allen vertrokken naar Amerika of verhuisd naar andere plaatsen in ons land.

Zaterdagmorgen werd Dedemsvaart bezocht. Ook hier woonden jaren geleden vele heiligen. Thans vindt men er alleen zusters Teunissen, Baas en Geenhuizen met haar zoon. De eerste twee zijn reeds vijf-en-twintig jaar lang leden der Kerk. Zuster Teunissen, die in haar negen-en-zeventigste jaar is, legde, evenals de anderen, nog eene flinke getuigenis af van de waarheid des Evangelies. „Vroeger hadden wij hier geregeld vergaderingen en toen kwamen hier dikwijls schippers langs, die leden van de Kerk waren, maar dat alles is nu voorbij,” zeide zij, „wij moeten nu ons zelveu opbouwen.” Het was een waar genoegen te zitten luisteren naar het verhaal dat deze zusters gaven van hare menigvuldige ondervindingen.

Per circulaire was het in Deventer bekend gemaakt, dat aldaar Zondag 22 November, 's morgens ten 10 uur, in het gebouw Volksbond, Polstraat, eene vergadering zou gehouden worden. Diensvolgens waren wij op dien dag te dier plaatse aanwezig. Wij ontmoetten daar Ouderlingen C. van de Graaf, H. J. Webb en P. W. de Hart, benevens enkele leden uit Arnhem en Deventer. Er was een klein getal vreemdelingen opgekomen. De sprekers in deze bijeenkomst waren Ouderling Kooijman en Pres. Abels.

Door hetzelfde middel was ook in Appeldoorn eene vergadering aangekondigd. Deze vond om 2 uur plaats in het Patrimonium-Gebouw. De eerste spreker in deze bijeenkomst was Pres. Abels. Ouderling Kooijman nam den overigen tijd in. Er waren ruim tachtig vreemdelingen aanwezig.

Des avonds woonden wij de gewone vergadering te Arnhem bij.

Maandagavond werd in de gewone vergaderzaal een soirée gehouden, waarop meest alle Arnhemsche leden tegenwoordig waren. De avond werd aangenaam doorgebracht, onder het genot van ververschingen en het uitvoeren van een programma.

De Ster.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

De Dooden hoorden niet.

Uit Eureka, Californië, vernemen wij een eigenaardig verhaal. Het schijnt dat daar in die plaats sommige godsdienstige menschen zijn, wier ijver meer in het oog valt dan hunne kennis. Het wordt gezegd dat zij tot de Pniel-zending behooren. Een van de leden dier zending, zoo luidt het verhaal, stierf eenige dagen geleden. De begrafenis werd gehouden op den gezetten tijd, maar toen de kist in de groeve was neergelaten, traden vier vrouwen naar den rand van het graf en gaven last de kist er weer uit te lichten. Toen dit gedaan was, werd den lijkbezorger gevraagd het deksel op te lichten, en toen knielden de vrouwen neer en geboden de doode op te staan. Driemaal riepen zij: „Alice, sta op”. Toen er geen antwoord kwam, riep een der vrouwen den Heere aan de doode op te wekken, zeggende dat Zijne eer en Zijn karakter op het spel stonden, daar Hij beloofd had dat de doode vrouw in het leven teruggebracht zou worden. Vervolgens stelde men dweepzieke maar vruchteloze pogingen in het werk om het deksel geheel er af te krijgen, zoodat de doode zou kunnen opstaan, maar de kist werd ten laatste weder gesloten en in het graf neergelaten.

De gedraging van deze ongetwijfeld voortreffelijke vrouwen aan het graf van hunne vriendin, is maar eene illustratie van de vreemde onwetendheid die gebeden als een soort van „abrakadabra” beschouwt, waardoor natuurwetten gewijzigd kunnen worden, en de regeering Gods overheerscht. Maar in het gebed bevindt zich niet zoo'n geheimzinnige kracht. Zelfs in de dagen van Elia en Jezus, toen sommigen van den dood werden opgewekt, werden de menschen ziek en stierven. Het gebed vernietigde niet de algemeene wet, waaraan de gansche natuur onderdanig is. Ofschoon „mirakelen” zich aan alle kanten voordoen, zijn de gebeurtenissen die gewoonlijk zoo genoemd worden weinig in getal. Zij worden altijd met het een of ander goed en geschikt oogmerk verricht; nimmer om aan de nieuwsgierigheid te voldoen of met een zelfzuchtig oogmerk. Het was Tyndall die dacht dat de krachtadigheid van het gebed in de hospitalen beproefd kon worden. Hij stelde voor, dat indien er gebeden opgezonden werden voor de herstelling van patienten in zekere hospitalen, en men zoude bevinden dat deze patienten niet beter vooruit gegaan waren dan de patienten in andere hospitalen, voor wie niet zoo bijzonder gebeden was, het resultaat de krachteloosheid van het gebed zou aantoonen. Maar dit zou het niet doen, omdat de zegeningen van den Almachtige over allen uitgegoten worden, gelijk de regen en

de zonneshijn. Maar desniettegenstaande kennen degenen die bidden, de kracht van het gebed. Zij behoeven geen bewijsgrond en de tegenstand van anderen treft hen niet. De oude wijsgeer had een nauwkeurig begrip over dit onderwerp, toen hij zeide: „Bidt tot God bij het aanvangen van al uwe werken, opdat gij ze tot een goed einde moogt brengen.” Luther had de ondervinding opgedaan, dat een goed gebed de beste voorbereiding voor het werk was. Toen Lincoln overstelpt was door een besef van zijne eigen zwakheid, bad hij, omdat hij gevoelde dat hij niet beter doen kon, en van eene dame staat geschreven dat zij gezegd heeft: „Ik heb geleefd om God te danken dat al mijne gebeden niet beantwoord zijn.” Dit zijn goede denkbeelden van het bidden. Niemand bidt zonder er beter door te worden, en, dientengevolge, meer bekwaam om goed te doen in de sfeer zijner of harer zending. En dat is het groote doel van het bidden.

Deseret News.

Hebt gij eene Moeder?

Hebt gij eene moeder? Zoo ja, eer en bemin haar. Als zij oud is, doe alles wat in uw vermogen is om hare afnemende jaren op te vroolijken. Heur haar moge verbleekt zijn. Hare oogen mogen verduisterd zijn. Haar voorhoofd moge diepe en onooglijke voren bevatten; hare wangen mogen ingevallen zijn, maar gij zoudt nimmer de heilige liefde en teedere zorg vergeten die zij voor u gehad heeft in de voorbijgegane jaren. Zij heeft van uw wang de storende tranen weggekust, zij heeft u gesust en gestreeld toen alle anderen tegen u schenen te zijn. Zij heeft over u gewaakt en u gekoesterd met een teedere zorg, alleen aan eene moeder bekend. Zij heeft met u gesympatiseerd in tegenspoed; zij is trotsch geweest op uw succes. Gij moogt door allen die om u heen zijn veracht worden, toch treedt die liefhebbende moeder op als een verdedigster van uwe tekortkomingen; zou het, met al die belangelooze genegenheid, niet ondankbaar in u wezen, als gij in hare afnemende jaren hare liefde niet beantwoordt en haar eert als uwe beste vriendin? Wij hebben geen achting voor een man of vrouw die eene oude moeder veronachtzaamt. Als gij eene moeder hebt, heb haar lief en doe alles wat in uw vermogen is om haar gelukkig te maken.

Overgenomen.

Wanneer menschen in deze Kerk komen louter doordat hun oordeel overtuigd was geworden, moet de Geest van God nog getuigenis geven aan hunne geesten, of zij zullen de Kerk verlaten zoo zeker als zij leven. De Heiligen moeten één worden, zooals Jezus zeide dat Zijne Discipelen één zouden zijn. De Geest moet hen getuigen van de waarheid, of het licht dat in hen is zal duisternis worden: en zij zullen het koninkrijk en hunnen godsdienst verzaken. Ik wensch deze getuigenis te geven.

BRIGHAM YOUNG

Geheimzinnige Wegen.

Door C. K. H., in de *Juvenile Instructor*.

„God werkt altijd mysterieus
Als Hij Zijn wondren doet”.

De hoofdpersoon van deze schets heeft bijna de zeventig bereikt. Hij is vele jaren lang bij de Kerk van Christus aangesloten: heeft vele harer beproevingen ondergaan en gedeeld in vele harer zegeningen. In zijne levenservaring heeft hij de waarheid geleerd van de regels die boven aan dit blad staan: „God werkt altijd mysterieus als Hij Zijn wondren doet”, en dit geleerd hebbende, heeft hij geleerd de hand des Heeren te erkennen in alle dingen. Ik heb gedacht dat enkele mijner herinneringen misschien interessante leesstof zouden vormen voor mijne jonge vrienden.

Ik werd in het jaar 1833 geboren, in een havenstad in het noordelijke gedeelte van Europa. Mijn vader was meester-ambachtsman, en wij leefden onder redelijk goede omstandigheden. Toen ik vier jaren oud was verhuisden mijne ouders uit de stad, en vestigden zich op een eiland in de zee, ongeveer vijftien mijlen van het vasteland. Hier woonden wij vier of vijf jaar lang en verdroegen vele moeilijkheden. Bijna de geheele mannelijke bevolking van het eiland waren visschers. Zij vischten langs de kusten van Groenland en Ysland, alwaar zij walvisschen en zeehonden vingen. Doordat zij meestentijds van huis waren, moesten hunne vrouwen veel handen-arbeid verrichten, en het was een heel gewoon gezicht vrouwen te zien ploegen, zaaien, gras maaien, hooi binnenhalen, huizen bouwen, turf steken enz. Ik behoef u nauwelijks te zeggen dat er groote vreugde door het gansche land was wanneer de echtgenooten en vaders terugkeerden in het najaar, en vele dankgebeden werden tot den Heere opgezonden voor Zijne vriendelijke en beschermende zorg, aan hen bewezen.

Maar in het jaar 1840 overviel een allerverschrikkelijkste ramp de eilandbewoners. Dien winter vroom de zee dicht, zoodat het verkeer met de menschen aan de kust gesloten was. Het ijs was niet sterk genoeg om er als langs een weg over te kunnen gaan om levensmiddelen te vervoeren, en maandlang leden de eilanders honger en velen stierven den hongerdood. Vele malen schreeuwden de schrijver en zijne broeders en zusters om brood, maar konden geen ziertje krijgen. Moeder hield ons in bed, opdat wij de pijnen van den honger mochten uitslapen. Twee dagen en twee nachten lang reisde mijn vader over het eiland, trachtende een weinig levensmiddelen te koopen. Hij slaagde er ten laatste in een halven schepel bevroren aardappelen te bekomen, waarvoor hij zeer dankbaar was. Onderweg naar huis ondooide de warmte van zijn rug ze en toen hij ze neerzette was het een dikke pap. Wat we er mede deden? Ze weggooiden? Neen, volstrekt niet, we aten alles op, en wenschten dat wij meer hadden dat zoo goed

was. „Kunt gij de hand van God zien in dezen hongersnood?” vraagt gij mij. Ja dat kan ik. Deze verschrikkelijke hongerdagen waren de beste lessen in bidden en nederigheid die we ooit hadden kunnen ontvangen. Wij gevoelden onze afhankelijkheid van God; maar waren wij rijk geweest en hadden onze goederen vermeerderd, het is meer dan waarschijnlijk dat we ons, tot een groote mate, onafhankelijk van Hem hadden gevoeld. Dikwijls acht Hij het geschikt voor Zijne kinderen het fornuis der kommer te kiezen.

Gij hebt gehoord hoe de Heere de zeemeeuwen zond om de krekels te verslinden, die bezig waren het gewas van de pioniers in de Salt Lake-vallei te verwoesten; welnu, op een even wonderdadige wijze zond Hij bevrijding aan de arme uitgehongerde inwoners van dat eiland. In de lente strandde een groot zeilschip op de kust. Het was bevracht met pekelharing en andere visch. Deze vielen in de handen van de hongerende bevolking, en maandenlang leefden wij van visch. Toen de hongersnood over was verlieten mijne ouders het eiland en vestigden zich in eene andere zeestad. Ik ging naar eene openbare school, en toen ik veertien jaren oud was, werd ik bevestigd als een lidmaat van de Luthersche kerk. Toen mijne schooljaren voorbij waren, nam mijn vader mij in zijn werkplaats en onderwees mij in zijn vak. Ik bleef onder het ouderlijke dak totdat ik negentien jaren oud was, toen ik mijn tehuis verliet en reiziger werd. Later werd ik opgeroepen voor den dienst, en moest eenigen tijd soldaatje spelen.

Gedurende mijne reizen maakte ik kennis met een achtenswaardige jonge dochter, die ik tot vrouw besloot te nemen. Middekerwijl stierf mijn vader, en mijne moeder vroeg mij per brief naar huis te komen en de zaak voort te zetten. Ik stelde het geval aan mijne toekomstige bruid voor, en zij, evenals de goede dienstmaagd des Heeren in oude tijden, antwoordde: „Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God”.

Wij ontvingen een hartelijk welkom van mijne verwanten en vrienden, en toen trouwden wij.

De fortuin lachte ons toe. Mijne zaken gingen zoo goed, dat ik een aantal mannen huren moest om mij bij te staan. Ik was op weg om rijk te worden toen er iets gebeurde dat den geheelen loop van mijn toekomstig leven veranderde. Mijne vrouw, die altijd eene opgeruimde, gezellige gemoedsstemming had gehad, werd plotseling droefgeestig en neerslachtig. Als ik thuis kwam kon ik somtijds heel duidelijk zien dat zij geschreid had. Ik vroeg naar de oorzaak van hare melancholieke gevoelens en zij zeide: „Ik kan hier niet blijven. Ik wil terug naar mijn vaderstad; ik zal nooit gelukkig wezen in deze plaats.”

Ik wees haar op onzen voorspoedigen toestand, en zeide dat als wij onze zaken opraken en naar hare stad verhuisden, ik dan, in plaats van zelf een zaak te hebben, zou moeten werken voor iemand anders. Maar al mijn redeneeren was te vergeefs. „Ik zal hier nooit gelukkig wezen”, zeide zij, „zelfs niet als wij

de geheele stad zouden bezitten". Derhalve besloot ik mijne vrouw terug te brengen naar de beelden uit haar kinderjaren, want, met dat al: „men is tehuis waar het hart is". Enkele dagen later nam dezelfde geest mij in beslag. Ik werd droefgeestig en moedeloos. Mijne zaken verloren al hare aantrekkelijkheid voor mij, en ik gevoelde dat ik gaarne van daar weg zou gaan, even gaarne als mijne vrouw. Toen ik mijn voornemen aan mijne verwanten en vrienden openbaarde, dachten zij, en sommigen hunner zeiden werkelijk, dat ik een slag van den molen weg had. Welnu, als dat zoo was, dan was het een slag waarvoor ik nu den hemel dank, en diepen spijt heb dat de Voorzienigheid niet enkele mijner vrienden op dezelfde manier kon treffen. Ik zond mijne vrouw vooruit en vertoefde enkele dagen om mijne zaken te regelen.

De bloedverwanten mijner vrouw waren even zeer verrast over onze gedraging. „Wat in de wereld bracht jelui er toe uw bloeiende zaak op te breken en hier te komen?" vroegen ze. Ons antwoord was: „Wij weten het niet; maar hier zijn we, en wij zouden gaarne enkele dagen inwoning willen hebben". Hierin stemden zij toe.

Den morgen na onze aankomst ging mijne vrouw uit om een geschikte woning te zoeken. Zij keerde in den namiddag onverrichter zake terug — ze kon geen huis of kamers vinden om te huren. Drie dagen achtereen ging ze met dezelfde boodschap uit, en telken male keerde ze onbeloond terug. Ze was zeer terneer geslagen, en toen wij den derden nacht naar bed gingen begon zij te schreien. Ik trooste haar zoo goed ik kon, haar zeggende dat ik mijn geluk den volgenden dag beproeven zoude.

Ik ging den volgenden morgen uit, niet wetende waarheen ik ging. Ik ontmoette eenen vriend, en in den loop van ons gesprek noemde hij den naam van eene zekere vrouw die tot onze kennissen behoorde. Zoodra haar naam genoemd werd, gevoelde ik mij gedrongen haar te gaan bezoeken. Dit deed ik, en vernam tot mijne verwondering dat zij een prachtige, groote kamer te huur had. Ik huurde haar, en spoedde mij naar mijne vrouw met het blijde bericht. Wij schaften het noodige huishoudgereedschap aan, en twee dagen later waren wij goed en wel in onze nieuwe woning gevestigd. Het droefgeestige en moedeloze gevoel had ons verlaten, en wij gevoelden ons zoo gelukkig als twee jonge duifjes. Ik kreeg werk in mijn vak, en mijne gezellin, die een bekwaam handschoenmaakster was, kreeg eveneens werk tehuis.

Op een avond, ongeveer een week nadat wij in onze nieuwe verblijfplaats gekomen waren, zagen wij een heel aantal menschen een aangrenzende kamer binnengaan en een tijdje later begonnen zij te zingen. Daarna hoorden wij iemand spreken, maar wij luisterden niet om te hooren wat zij zeiden. Wij dachten dat het een huwelijksfeest was. Den volgenden morgen toen mijne vrouw bezig was met vegen en stof afnemen, zag zij een onzer burens, en vroeg haar welke soort van een bijeenkomst daar den vorigen avond in de tegenover liggende kamer was.

„O”, zeide zij, „dat was een Mormoonsche vergadering. Er zijn zeven-en-twintig Mormoonsche gezinnen in dit gebouw, en zij houden twee- of driemaal per week vergaderingen in die kamer”.

„Wat zijn dat voor menschen?” vroeg mijne vrouw.

„O, het zijn eenvoudige, eerlijke lui”, was het antwoord „Het zijn vreedzame, vriendelijke, goede burenen. U zult ze wel gauw leeren kennen, want zij bezoeken degenen die niet van hun geloof zijn, spreken met hen, geven hen tractaatjes, en noodigen hen uit hunne vergaderingen bij te wonen”.

Mijne vrouw vertelde mij dien avond wat zij vernomen had. Den volgenden Zondagavond klopte een knappe jonge man aan onze deur. Hij kwam binnen en vroeg mij of ik den volgenden morgen een klein karweitje voor hem doen wou. Ik zeide dat ik dat wel wilde doen. Toen hij het werk kwam afhalen, had ik het nog niet heelemaal gereed, zoodat hij zeide te willen wachten. Toen had het volgende gesprek plaats.

„Weet u iets van de Mormonen?” vroeg hij.

„Neen, meneer”, antwoordde ik.

„Hebt u hunne vergaderingen wel eens bijgewoond?”

„Neen, nog nooit”.

„Hebt u ooit een van hunne boeken gelezen?”

„Neen.”

„Als ik u een paar traktaten geef, zult u ze dan lezen?”

„Met genoegen. Ik houd zeer veel van lezen, en als de Mormonen een waarheid hebben die ik niet bezit, dan zal ik haar zoo gereedelijk aannemen als uit eenige andere bron.”

Hij gaf mij een paar traktaten, en zoo gauw als hij heengegaan was nam ik ze op en begon ze te lezen. Ik merkte dat mijne vrouw mij gadesloeg, en eindelijk zeide zij: „Ik zou mijn tijd niet besteden aan het lezen van Mormoonsche boekjes.”

Ik zag haar aan en zeide: „Weet u wat deze tractaten bevatten?”

Zij antwoordde dat ze dat niet wist.

„Wel,” zeide ik, „ik weet het evenmin; maar door ze te lezen zal ik het wel gewaar worden.”

Zodoende las ik ze door, en toen ik geëindigd had zeide mijne vrouw: „Ik veronderstel dat ge nu klaar zijt om een Mormon te worden.”

„Dat weet ik niet,” antwoordde ik; „maar wat in deze tractaten staat is waar; ja, ze bevatten de woorden van God, en zijn in volkomen harmonie met de Schriften, en ik ben gewillig de waarheid aan te nemen waar zij ook gevonden wordt.”

Het kleine licht, door deze tractaten ontstoken, werd helderder en helderder, en mijn geest was meer dan ooit te voren naar geestelijke dingen geneigd.

Op zekeren dag zeide mijne vrouw tot mij: „Mijn schat, weet ge wat ik ontdekt hebt? De Mormonen die hier wonen zijn de eigenaardigste menschen die ik ooit ontmoet heb. Zij zijn zoo vriendelijk en vereenigd met elkaar als kleine kinderen. Men hoort ze niet vloeken; ziet ze niet rooken of drinken, maar ze schijnen

allen in reinheid en in broederlijke liefde te leven, en ik zou mij best bij zoo'n genootschap willen aansluiten."

"Dat meen je toch niet!" vroeg ik.

"Ja, zeker" antwoordde ze, "ik meen het wel degelijk."

"Wel, mijn schat," zeide ik, "dat is juist waar ik op gewacht heb, en ik zeg: Eere zij God!"

Binnen eene maand na den dag dat wij in die kamer kwamen waren wij leden van de Kerk.

Maar ik moet u eene getuigenis verhalen, welke ik vóór onzen doop ontving. De tijd voor het verrichten van deze heilige verordening was bepaald op een Zondagavond in December. Toen de tijd naderde werd ik door een onzichtbare macht gefolterd, die mij van mijne rust en verzekering beroofde. Ik kon duidelijk iemand in mijn oor hooren fluisteren: „Misleiding! misleiding! Er is bedrog in het spel, dat gij nog niet ontdekt hebt, en niet ontdekken zult eer het te laat is". Terzelfder tijd zeide mij iets: „Het is de waarheid des hemels." Mijne vrouw was in de woning van een der bureu gegaan om enkele zusters te krijgen om haar naar de rivier te vergezellen. Ik was alleen in onze kamer, en als er ooit een eerlijk hart met den Heere pleitte om eene openbaring van de waarheid, dan was het het mijne. Ik gevoelde mij gedrongen naar het venster te gaan en naar buiten te zien. Ik stak mijn hoofd tusschen de gordijnen en zag op naar den hemel, mijne oogen vol tranen, en mijn hart zoo zwaar als lood. Ik bad zoo ernstig tot God als ooit een Zijner kinderen gebeden heeft om mij door een of ander teeken bekend te maken, dat ik niet misverstaan kon dat dit Zijn werk was en geen misleiding. Zoodra als ik mijn gebed opgezonden had, werden de hemelen geopend juist op het punt waarop mijn oogen staarden, en een groote vuurbal kwam schuin naar beneden naar het venster waar ik stond. Op dat oogenblik verliet alle twijfel en onzekerheid mij, en van dien tijd af tot nu toe heb ik nooit aan een der beginselen van het Evangelie getwijfeld. Mijne vrouw en ik werden denzelfden avond gedoopt, en bevestigd, en de vreugde die onze zielen vervulde te beschrijven is boven mijne macht.

Wij konden toen verstaan waarom de Heere ons naar die plaats gebracht had. Het was om dezelfde reden dat hij Filippus naar Gaza zond, opdat aan twee zijner kinderen de waarheid geleerd mocht worden, en zij het Koninkrijk Gods mochten binnen gaan. Wij hadden naderhand geen spijt dat wij onze bloeiende zaak hadden opgegeven, want wij gevoelden evenals de Apostel Paulus dat de rijkdommen dezer wereld slijk waren in vergelijking met de kennis van de waarheid des Evangelies van Jezus Christus onzen Heer.

De Carthage-Gevangenis gekocht.

Wij vernemen dat de Kerk door aankoop eigenares is geworden van de gevangenis te Carthage, Illinois, alwaar de Profeet Joseph Smith en zijn broeder Hyrum vermoord werden.

Eén slechts.

Doorkerf één draad: uw parelsnoer
 Strooit al zijn rijkdom langs den vloer;
 Ontstem één snaar, uw harp moet zwijgen;
 Verwrik één steen: de boog verzet:
 Één stootjen in de alarmtrompet —
 En duizend zwarte zorgen stijgen!
 Één donkre wolk verbergt de zon;
 Één dwaasheid opent u een bron
 Van leed, dat zich geen hart verbeeldde;
 Één vonk ontsteekt, wat niemand bluscht;
 Één wensch verstoort de gausche rust,
 Één, ééne erin'ring elke weelde;
 Één smet bederft geheel een kleed;
 Één wroeging werkt, wat niemand weet;
 Één oogeblik baart eenwge smarte;
 Één spaak, gebroken, breekt het wiel;
 Één enkel denkbeld doodt een ziel;
 Één enkel woord verscheurt een harte.

OVERGENOMEN.

Overleden.

BEKKER. — Te Ogden, Utah, den 3 November 1903, Hendrik Bekker, geboren te Putten (Gelderland), den 25 Juli 1843, gedoopt en bevestigd te Arnhem, door Ouderling W. W. Francis, den 1 Juni 1899. Broeder B., die ongeveer een half jaar geleden uit Nederland vertrok, stierf tengevolge van longontsteking.

ZWIJNENBERG. — Te Apeldoorn, den 20 November 1903, Hendrikje Zwijnenberg—Kortrik, geboren te Heerde (Gelderland), den 6 Augustus 1823, gedoopt door Ouderling R. N. Hill, den 31 Mei 1893, te Apeldoorn, en bevestigd door Ouderling C. F. B. Lijbbert. Ondanks haren hoogen ouderdom had zuster Z. een helder begrip van het Evangelie. Zij was gezegend met een groot geloof en hield tot haar laatste stonde de onwankelbare belijdenis der hoop vast.

I N H O U D :

„Ik weet dat Mijn Verlosser leeft“	Blz 353	Geheimzinnige Wegen	Blz. 363
Eene Reis door de Arnhemsche Conferentie „	359	De Carthage-Gevangenis gekocht . . .	„ 367
De Dooden koorden niet.	„ 361	Eén slechts	„ 368
Hebt gij eene Moeder?	„ 362	Overleden	„ 368
Bladvulling	„ 362		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 cent.